

neralnego, zbioru traw i zielonek, sortowania i parowania ziemniaków oraz ugniatania kisonki, wykonywanych na rzecz nie uspołecznionej gospodarki rolnej,

- 2) na pokrycie części kosztów produkcji i pozysku ze źródeł lokalnych wapna nawozowego sprzedanego do wysiewu,
- 3) na pokrycie części kosztów transportu wapna nawozowego w przeliczeniu na tonokilometr, wykonywanego na rzecz uspołecznionych oraz nie uspołecznionych gospodarstw rolnych, od miejsca jego pozyskania do miejsca wskazanego przez odbiorcę,
- 4) na wyrównanie różnicy między kosztem produkcji mieszanek pasz treściwych a obowiązującą ceną zbytu na zasadach i w wysokości obowiązujących w państwowych gospodarstwach rolnych,
- 5) na wyrównanie różnicy między kosztem produkcji w przetwórstwie produktów rolniczych a obowiązującą ceną zbytu na zasadach i w wysokości obowiązujących w przemyśle spożywczym.

2. Dotacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1—3, przysługują również spółdzielniom zrzeszonym w Centralnym Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska”.

3. Oprócz dotacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, spółdzielniom przysługują do dnia 30 czerwca 1984 r. dotacje do usług uprawowych oraz sadzenia ziemniaków.

§ 2. Zaleca się wojewodom i prezydentom miast stópnia wojewódzkiego udzielanie pomocy nowo powstającym spółdzielniom oraz przejmującym do zagospodarowania grunty Państwowego Funduszu Ziemi, ze szczególnym uwzględnieniem spraw organizacyjnych i zaopatrzenia w trwałe środki produkcji.

§ 3. Minister Finansów ustali:

- 1) w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej na wniosek Zarządu Centralnego Związku Rolniczych Spółdzielni Produkcyjnych i Krajowego Związku Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych oraz Zarządu Głównego Centralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska” wysokość dotacji na cele, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1—3,
- 2) tryb oraz szczegółowe zasady rozliczeń i terminy wypłacania dotacji, o których mowa w § 1.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

61

UCHWAŁA Nr 49 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 marca 1984 r.

w sprawie zakazu podwyższania cen umownych przemysłowych artykułów rynkowych i przeciwdziałania nieuzasadnionemu ich wzrostowi.

Na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1984 r. Nr 13, poz. 59) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 lipca 1984 r. zakaz podwyższania cen umownych przemysłowych artykułów rynkowych wytwarzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej. Ceny te nie mogą być wyższe od cen stosowanych w dniu 2 kwietnia 1984 r.

§ 2. 1. W razie zmiany w 1984 r. kosztów wytwarzania artykułów, o których mowa w § 1, z przyczyn niezależnych od producenta, spowodowanych podwyższeniem:

- 1) cen surowców, materiałów, półfabrykatów oraz wyrobów i części kooperacyjnych,
- 2) stawek taryfowych przewozowych i energetycznych,
- 3) amortyzacji w wyniku zmiany stawek oraz przeceny majątku trwałego na dzień 31 grudnia 1983 r.,
- 4) stawek podatków (obciążających koszty),

ceny tych artykułów mogą być podwyższone, nie więcej jednak niż o kwotę odpowiadającą wzrostowi kosztów produkcji z wymienionych wyżej przyczyn i nie więcej niż o 10% — z uwzględnieniem warunków określonych w § 3 ust. 1.

2. Przez podwyższenie cen surowców, materiałów, półfabrykatów oraz wyrobów i części kooperacyjnych (ust. 1):

- 1) wytwarzanych w kraju — rozumie się podwyższenie cen (urzędowych, regulowanych lub umownych) stosowanych przez dotychczasowego sprzedawcę albo

podwyższenie cen spowodowane zmianą sprzedawcy, jeżeli towar jest objęty obowiązkowym pośrednictwem jednostek obrotu,

- 2) importowanych — rozumie się podwyższenie ceny w stosunku do przeciętnej ceny płaconej w 1983 r.

§ 3. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, które w okresie obowiązywania uchwały zamierzają podwyższyć cenę przemysłowego artykułu rynkowego, wykorzystując przepisy § 2, są obowiązane do sporządzenia kalkulacji kosztu własnego produkcji na podstawie kosztów uzasadnionych, zgodnie z przepisem art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1984 r. Nr 13, poz. 59). W szczególności w kalkulacji tej powinien być określony wzrost kosztów w 1984 r. spowodowany podwyżką cen zaopatrzeniowych surowców i materiałów oraz innymi czynnikami niezależnymi od producenta.

2. Organy założycielskie, Minister do Spraw Cen i inne organy sprawujące kontrolę cen przeprowadzają kontrolę prawidłowości sporządzenia kalkulacji kosztów, o których mowa w ust. 1.

§ 4. W razie stosowania przez sprzedawcę cen niezgodnie z przepisami uchwały stosuje się odpowiednio przepisy art. 18 i 19 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach.

§ 5. Przepisów uchwały nie stosuje się do cen umownych:

- 1) towarów wymienionych w wykazie produktów i usług luksusowych, stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16,

poz. 75), z uwzględnieniem ograniczeń wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 marca 1982 r. w sprawie ograniczenia wykazu produktów i usług luksusowych oraz w sprawie stawek podatku obrotowego od sprzedaży tych produktów i usług (Dz. U. z 1982 r. Nr 24, poz. 169 i z 1983 r. Nr 34, poz. 162),

2) towarów sprzedawanych przez przedsiębiorstwa państwowe „Moda Polska” i „Desa” Dzieła Sztuki i Antyki oraz przez spółdzielnie zrzeszone w „Cepeli” Central-

nym Związku Spółdzielni Rękodzieła Ludowego i Artystycznego,

3) niektórych artykułów rynkowych trwałego użytku wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 2 kwietnia 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

Załącznik do uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1984 r. (poz. 61)

WYKAZ NIEKTÓRYCH ARTYKUŁÓW TRWAŁEGO UŻYTKU

1. Stereofoniczne radioodbiorniki, magnetofony, zestawy i pozostały sprzęt stereofoniczny oraz klasy Hi-Fi
2. Samochodowy sprzęt radiofoniczny
3. Telewizory kolorowe

4. Zamrażarki oraz chłodziarki-zamrażarki
5. Chłodziarki o pojemności powyżej 200 l
6. Pralki automatyczne małogabarytowe
7. Maszyny do szycia typu „Singer”

62

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 27 lutego 1984 r.

w sprawie trybu nadawania odznaki honorowej „Zasłużony Funkcjonariusz Pożarnictwa” oraz ustalenia jej wzoru i sposobu noszenia.

Na podstawie art. 22 ust. 3 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. z 1974 r. Nr 50, poz. 321 i z 1975 r. Nr 20, poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odznaka honorowa „Zasłużony Funkcjonariusz Pożarnictwa”, zwana dalej „odznaką”, jest zaszczytnym wyróżnieniem funkcjonariusza pożarnictwa i może być nadawana za wybitne osiągnięcia w służbie oraz długoletnią nienaganną służbę w ochronie przeciwpożarowej. Odznaka jest jednostopniowa i może być nadana tylko raz.

§ 2. 1. Odznakę nadaje Minister Spraw Wewnętrznych na wniosek Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

2. Odznaka nadawana jest z okazji „Dnia Strażaka”. Wręczenia odznaki i legitymacji stwierdzającej jej nadanie dokonuje Minister Spraw Wewnętrznych lub w jego imieniu osoba przez niego upoważniona.

§ 3. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać:

- 1) dane osobowe oraz dane o przebiegu służby funkcjonariusza pożarnictwa przedstawionego do wyróżnienia,
- 2) opis zasług uzasadniających nadanie odznaki oraz charakterystykę całokształtu służby i postawy społecznej funkcjonariusza pożarnictwa przedstawionego do wyróżnienia,
- 3) opinię kierownika jednostki ochrony przeciwpożarowej, w której pełni służbę funkcjonariusz pożarnictwa przedstawiony do wyróżnienia,
- 4) dane o posiadanych orderach i odznaczeniach.

§ 4. 1. Odznaka ma kształt krążka o średnicy 37 mm, wykonanego z metalu w kolorze brązu oksydowanego. Na licowej stronie, w części środkowej krążka, na tle fragmentu godła państwowego, znajduje się profil funkcjonariusza pożarnictwa w hełmie. Po lewej stronie profilu, umieszczona jest pionowo stylizowana gałązka z liści laurowych, po prawej z liści dębowych. Na obwodzie

krążka znajduje się wypukły napis „Zasłużony Funkcjonariusz Pożarnictwa” o wysokości liter 4 mm. Na odwrotnej, gładkiej stronie odznaki, w części środkowej umieszczony jest poziomo w trzech rzędach napis „Ministerstwo Spraw Wewnętrznych” o wysokości liter 4 mm.

2. Odznaka jest zawieszona na ciemnoniebieskiej wstążce o szerokości 37 mm z dwoma pionowymi paskami koloru czerwonego po bokach, o szerokości 10 mm każdy.

3. Wzór rysunkowy odznaki określa załącznik do zarządzenia.

§ 5. 1. Odznakę nosi się na lewej stronie piersi w kolejności po brązowej odznace „W Służbie Narodu”.

2. Zamiast odznaki można nosić jej miniaturę lub baretkę.

§ 6. 1. Utrata odznaki następuje wskutek prawomocnego skazania osoby wyróżnionej na karę pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może pozbawić odznaki w razie stwierdzenia, że nadanie jej nastąpiło w wyniku wprowadzenia w błąd lub że wyróżniony funkcjonariusz pożarnictwa dopuścił się czynu, wskutek którego stał się niegodnym odznaki.

3. Nadanie, utratę lub pozbawienie odznaki odnotowuje się w aktach osobowych funkcjonariusza pożarnictwa.

§ 7. Ewidencję nadanych odznak prowadzi Komenda Główna Straży Pożarnych.

§ 8. W razie zgubienia, zniszczenia lub kradzieży odznaki lub legitymacji stwierdzającej jej przyznanie wydaje się nową odznakę lub duplikat legitymacji.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: C. Kiszcza